

бражение винаги дохожда на помощ на ясната му мисъл, и за това е способенъ бързо да обхване цѣлия обектъ, що изследва, да схване най-характерното въ него — подробноститѣ не го много интересуватъ, и тамъ може и да грѣши — и живо, образно да изрази схванатото. Методътъ му е синтетиченъ. Изследванията му сж подпомогнати и отъ една вѣрна интуиция. Много негови мисли и заключения сж сжщински поетически открития, талантливи догатки, пошепнати отъ единъ вътрешенъ гласъ. Би ли могълъ той — безъ въображецието и интуицията на поета — да възсѣздаде тѣй живо картината на робския животъ въ нашето балканско село, да разкрие тѣй непосредно потаенитѣ ценности въ народнитѣ ни пѣсни, да ги характеризира тѣй ярко и вѣрно — особено любовнитѣ и хайдушкитѣ, — да схване по сжщия начинъ типичнитѣ особености на нашия народъ? Само така казаното е добило силата на внушение и остава незабравимо.

Образътъ — най-често даденъ чрезъ сравнение — е най-обикнатото и силно художествено срѣдство у Славейкова. Той умѣе да овеществява, да даде плътъ и на най-отвлѣчената мисълъ. Характерно е, че сравнението у него не е просто изяснение, не е само срѣдство, а е интересно само по себе. Чрезъ него поетътъ създава една конкретна ситуация — освѣтление на опредѣленъ жизненъ фактъ.

Кой може да мине и замине напр. сравнението съ птичката въ прекрасната статия на Славейкова за народнитѣ любовни пѣсни: „Любовта бѣга отъ пазаря на живота. Тя търси самотностъ — както птичката горския шубракъ, дето, не смушавана отъ обидни погледи, охолно